

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. В., 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: А. М. П.

Членове: В. Й. М.
В. Р. Г.

при участието на секретаря В. В. У.
като разгледа докладваното от В. Р. Г. Въззивно гражданско дело № 20241300500072 по описа за 2024 година

Делото е образувано по въззивна жалба на адвокат Н. В., процесуален представител на П. К. Н., против Решение № 6/22.01.2024 по гр.д № 178/2023 г по описа на РС- К.

В жалбата се посочва, че Районен съд – К., при постановяване на решението си, не е обсъдил всички събрани по делото факти, които при обсъждане поотделно и в съвкупност и излагането на мотиви за тях, ще променят крайното решение на правния спор. Процесуалният представител на жалбоподателя прави правен анализ на фактите по делото. Посочва, че спорното трудово правоотношение е незаконосъобразно прекратено със задна дата, както и че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е връчена на въззивника по време на отпуск поради временна нетрудоспособност. Посочва се, още, че Районен съд – Кула неправилно е приел факта, че не са представени доказателства за оставането на въззивника без работа, като липсата им е преодоляна с представяне в открито съдебно заседание на оригинала на трудовата книжка на г-н Н.. Моли да се отмени постановеното решение на Районен съд – К., като незаконосъобразно,

неправилно и необосновано в частта, в която са отхвърлени исковете по чл. 344 ал. 1, т. 1,2,3 и по чл. 225 от КТ и да се постанови друго, с което да се уважат предявените искове.

По делото е постъпил писмен отговор от ответната страна Община Б., представлявана от нейния кмет А. Г., чрез упълномощен с пълномощно адвокат Р. Д., с който се моли да се потвърди решението на първоинстанционния съд. Прави също анализ на доказателствата в производството пред РС-К., като посочва, че Районен съд –К. правилно е преценил, възникналата причина, която пречатства възможността трудовият договор да продължи между страните. Посочва, че въззивната жалба е допустима, но неоснователна, като въззивникът не посочва в какво са изразяват нарушенията при постановяване на решението. Счита, че постановеното решение е правилно и законосъобразно и са обсъдени доводите от събраните доказателства в тяхната съвкупност. Моли да и се присъдят разноски за настоящата инстанция.

В съдебно заседание въззивникът – П. Н., чрез адв. В. поддържа депозираната жалба и моли да се отмени първоинстанционното решение.

В съдебно заседание въззиваемата страна – община Б., чрез адв. Б., преупълномощена от адвокат Д., се явява лично, като оспорва подадената въззивна жалба. Моли да се постанови решение, с което да се остави без уважение подадената въззивна жалба като неоснователна. Претендира разноски. В писмена защита се излагат доводи за фактическата страна на правния спор. Оборват се твърденията на въззивника, изложени във въззивната жалба. Моли да се потвърди първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно.

Окръжен съд - В., в качеството си на въззивна инстанция, като съобрази наведените във въззивната жалба оплаквания, доводите на страните и като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от легитимирана страна, с правен интерес да обжалват постановления първоинстанционен съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

В изпълнение на задълженията си по чл. 269 ГПК въззивният съд следва служебно да провери валидността на обжалваното решение и допустимостта

му в обжалваната част. В изпълнение на тази проверка съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем.

Не са налице и процесуални нарушения, като счита че първоинстанционното решение е допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районен съд доказателства, намира, че обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Този състав на съда счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК препраща своята фактическа обстановка към нея. Същата е приета на базата на приетите в първоинстанционния процес писмени доказателства.

Безспорни между страните (а и установени от събраните пред РС писмени доказателства) са следните обстоятелства:

На 31.01.2023г между Община Б., наричана доставчик на лична помощ, ищецът – П. Н., като личен асистент и К. Д. М., като ползвател, на основание чл.14 ал.3 от Закона за личната помощ, е сключено тристранно споразумение №39/31.01.2023 г. за предоставяне на услуга „Личен асистент“, с което доставчикът на лична помощ се задължава да сключи трудов договор с асистента, организира и ръководи дейността по предоставянето на лична помощ, изплаща възнаграждение на асистента. Личния асистент се задължава да предоставя лична помощ на ползвателя от 125 часа месечно срещу възнаграждение. Ползвателя се задължава да оказва съдействие на асистента при предоставянето на лична помощ, да спазва план графика на асистента и други.

Безспорно между страните е и фактът, че на 31.01.2023 г. е сключен трудов договор № 5 от 31.01.2023 г. между ищеца П. Н. и ответника – Община Б., на основание чл.67 ал.1 т.2 във вр с чл.70 от КТ, чл.3а от Наредба №РД-07-7 от 2019 г. за включване в механизма на лична помощ и тристранното

споразумение №39/31.01.2023 г. По силата на договора ищеца е назначен при ответника на работа на длъжност „Личен асистент“, по чл.68 ал.1 т.2 от КТ за извършване на определена работа със срок до 01.10.2024 г., с възнаграждение от 826,25 лева, с работно време от 6 часа дневно или 125 часа месечно и платен годишен отпуск от 20 дни. В трудовия договор е предвидено предизвестие при прекратяване на договора от 3 месеца, но не повече от остатъка на договора.

Безспорен е фактът, че Със заповед №91/19.05.2023 г. на Кмета на Община Б., на основание чл.16 т.3 от Закона за личната помощ и чл.9 ал.6 от тристранното споразумение №39/31.01.2023 г. е прекратено тристранното споразумение №39/31.01.2023 г. за предоставяне на услуга „Личен асистент“, поради настъпване на обективни причини, водещи до невъзможност за изпълнението предоставянето на лична помощ – отмяната на решението на ТЕЛК на К. Д. М. считано от 17.05.2023 г.

Безспорно е, също така, че със Заповед №92/19.05.2023 г. на Кмета на Община Б. на основание чл.328, ал.1, т.12 от КТ във вр. с Заповед №91/19.05.2023 г. на Кмета на Община Б. трудов договор № 5 от 31.01.2023 г., във вр с чл.3 ал.11 от Наредба №РД-07-7 от 2019 г. за включване в механизма на лична помощ и тристранното споразумение №39/31.01.2023 г., е прекратено трудовото правоотношение между община Б. и ищеца П. Н. считано от 17.05.2023 г., поради настъпване на обективни причини, водещи до невъзможност за изпълнението предоставянето на лична помощ – отмяната на решението на ТЕЛК на К. Д. М.

Безспорен за страните е и фактът, че ищецът П. Н. е бил хоспитализиран в МБАЛ „Св. Петка“ АД, гр. В. за времето от 04.04.2023 г. до 07.04.2023 г., за което му е издадена епикриза от отделението по Травматология и ортопедия от 07.04.2023 г. Бил му е издаден и болничен лист за 4 дни отпуск за временна неработоспособност за времето от 04.04.2023 г. до 07.04.2023 г., поради счупване на бедрена шийка. След това му е издаден болничен лист за 36 дни отпуск за временна неработоспособност от 07.04.2023 г. до 12.05.2023 г. След това са му издавани още два болнични листа за отпуски за временна неработоспособност общо за 60 дни за времето от 13.05.2023 г. до 11.07.2023г.

Основният спорен въпрос по настоящото дело е ползвал ли се е

работникът/служителят със закрилата по чл. 333 КТ, докато е бил в краткосрочен отпуск по болест.

Както правилно е посочил процесуалният представител на въззивния жалбоподател Н., за да бъде уважен искът по чл. 344 от КТ вр. с чл. 225 от КТ, следва да бъдат налице следните юридически факти - противоправно поведение на работодателя, при едностранно волеизявление за прекратяване на трудовото правоотношение, работникът/служителят да е претърпял вреди от невъзможността да полага труд, както и причинно-следствена връзка между първите две предпоставки.

При положителен отговор на първия въпрос съдът е задължен да изследва и другите два юридически факта, посочени във въззивната жалба, за да бъде уважен искът по чл. 344 от КТ, вр. с чл. 225 от КТ.

Съгласно чл. 333 КТ, в случаите по чл. 328, ал. 1, точки 2, 3, 5 и 11 и чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, работодателят може да уволни работника/служителя само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай.

В настоящия случай между страните не е спорно, а и се установява от приложените по делото писмени доказателства, а именно Заповед №92/19.05.2023 г. на Кмета на Община Б. че трудовото правоотношение между работника и работодателя е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ, поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, поради настъпване на обективни причини, водещи до невъзможност за изпълнението предоставянето на лична помощ – отмяната на решението на ТЕЛК на К. Д. М.

Основанието за уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ е самостоятелно и не се припокрива с никое друго основание за прекратяване на трудовия договор по инициатива на работодателя. То може да се използва тогава, когато с настъпила обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор от страните, по причина, която е извън специално уредените, например когато работникът или служителят не получи лицензи или разрешения, от които се нуждае за да изпълнява работата си, когато бъде отстранен от работа по силата на наложена процесуална мярка от прокурора или съда, когато му бъде отнето свидетелството за правоуправление на МПС, а то е необходимо за длъжността "шофьор", когато трябва да му се направят имунизации, несъвместими със здравето му и т. н. /в този см. Решение №

2301 от 24.01.2007 г. по гр. д. № 947/2004 г., III г. о. на ВКС/.

Основанието по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ е общо и широко формулирано. Обективната невъзможност може да се дължи на различни причини, които следва да бъдат посочени в заповедта за уволнение. В настоящия случай в заповедта е посочено конкретното основание, а именно настъпване на обективни причини, водещи до невъзможност за изпълнение предоставянето на лична помощ –Експертно Решение № 90576 от 07.04.2023 г.от НЕЛК, с което се отменя ЕР на ТЕЛК 92% с чужда помощ и връща за ново освидетелстване. Това обстоятелство не е спорно по делото. Обективната невъзможност тук означава, че при създадената обстановка реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно /Решение № 50219, постановено по гр. дело № 801 по описа за 2022 г., III ГО на ВКС/.

По отношение на спорния въпрос относно приложимостта на закрилата по чл. 333 КТ настоящата въззивна инстанция намира, че изложените във въззивната жалба оплаквания са неоснователни. Разпоредбата на чл. 333 КТ посочва изчерпателно всички хипотези, при които работникът/служителят се ползва от закрила при уволнение. Следователно закрилата по чл. 333 КТ не се прилага при уволнение по чл. 328, ал. 1, т. 12 КТ. Казаното е валидно и работникът/служителят не се ползват от тази закрила, нито към момента на предизвестие за прекратяване на трудовото правоотношение, нито към датата на прекратяване на същото. Именно поради тази причина, настоящия съдебен състав счита, че подадената въззивна жалба е неоснователна и не следва да се изследват и другите посочени в жалбата юридически факта.

Поради неоснователност на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, неоснователен се явява и подлежи на отхвърляне и осъдителният иск по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225 КТ.

По отношение на разноските:

Съгласно трайно установена съдебна практика, че при отхвърляне на предявения от работника иск с предмет трудов спор, заплатените от ответника разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат на основание чл. 78 от ГПК. Разпоредбата на чл. 359 КТ се тълкува в смисъл, че работниците и служителите се освобождават от дължимите към съда такси и разноски, които включват държавната такса и разноските за призоваване на свидетели, за вещи лица и по извършване на оглед / чл. 75 ГПК/, но не ги

освобождава при отхвърляне на иска от отговорността за разноси за адвокатско възнаграждение, направени от насрещната страна по делото. Разпоредбата на чл. 78, ал.1 ГПК, която регламентира подлежащите на присъждане разноси в исковото производство, обособява заплатеното от страната възнаграждение за адвокат като самостоятелно перо, отделно от заплатените такси и други разноси.

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК, ответникът също има право да иска заплащане на направените от него разноси съразмерно с отхвърлената част от иска. По делото е представен и неоспорен списък с разноси, както и копие на платежно нареждане.

С оглед изхода от спора в полза на въззиваемата страна-Община Б., следва да се присъдят разноси за адвокатско възнаграждение в размер от 700 лв.

Воден от гореизложеното, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 6/22.01.2024 по гр.д № 178/2023 г по описа на РС- К., като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА П. К. Н. с ЕГН *****, с адрес: ул..., с. Р., община Б., област В., да заплати на община Б., представлявана от кмета А. Г., ЕИК .., със седалище и адрес на управление: ул. .. с. Б., обл. В. разноси по делото в размер на 700 лева – адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____